

opusdei.org

Prva propovijed Lava XIV: "Pozvani smo svjedočiti radosnu vjeru u Isusa Spasitelja"

Homilija tijekom mise s
kardinalima u Sikstinskoj
kapeli, ujutro 9. svibnja 2025.

9.05.2025.

Početak na engleskom, a ostatak je
na talijanskom.

Ali želim ponoviti riječi
responzorijskog psalma: "Pjesmu

novu pjevat ću Gospodinu, jer čudesa učini."

I, doista, ne samo kod mene, nego kod svih nas. Braćo kardinali, dok slavimo jutros, pozivam vas da prepoznate čuda koja je Gospodin učinio, blagoslove koje Gospodin nastavlja izlijevati na sve nas kroz Petrovu službu.

Pozvali ste me da nosim taj križ i da budem blagoslovljen tom misijom, i znam da mogu računati na svakoga od vas da hodate sa mnom, dok nastavljamo kao Crkva, kao zajednica Isusovih prijatelja, kao vjernici naviještati Radosnu vijest, naviještati Evanđelje.

.....

Video propovijedi na engleskom i talijanskom

.....

[TALIJANSKI]

Ti si Krist, Sin Boga živoga“ (Mt 16,16). Tim riječima Petar, kojega je Učitelj pitao, zajedno s ostalim učenicima, o vjeri u Njega, sažima baštinu koju Crkva već dvije tisuće godina, po apostolskoj sukcesiji, čuva, produbljuje i prenosi. Isus je Krist, Sin Boga živoga, to jest jedini Spasitelj i objavitelj Očeva lica.

U Njemu se Bog, kako bi se približio i učinio pristupačnim ljudima, objavio nama u povjerenju djetetova pogleda, u živahnosti mladenačkog uma, u zrelim crtama odrasloga čovjeka (usp. Drugi vatikanski sabor, *Gaudium et spes*, 22), da bi se naposljetku ukazao svojim, nakon uskrsnuća, u svome slavnome tijelu. Tako nam je pokazao uzor svete čovječnosti koji svi možemo nasljedovati, zajedno s obećanjem vječnoga odredišta koje nadilazi sve naše granice i sposobnosti.

Petar u svom odgovoru obuhvaća oboje: Božji dar i put kojim se taj dar prihvaća kako bi nas preobrazio – dvije nerazdvojive dimenzije spasenja – povjerene Crkvi da ih naviješta na dobro čovječanstva. Povjerene su nama, koje je On izabrao još prije nego što smo oblikovani u majčinoj utrobi (usp. Jr 1,5), preporođene u vodi krštenja i, unatoč našim ograničenjima i bez naše zasluge, dovedene ovdje i odavde poslane da se Evanđelje naviješta svakom stvorenju (usp. Mk 16,15).

Osobito, pozvavši me vašim glasovima da naslijedim Prvoga od apostola, Bog mi povjerava ovo blago da, uz Njegovu pomoć, budem njegov vjerni upravitelj (usp. 1 Kor 4,2), za dobro cijeloga mističnog Tijela Crkve; kako bi ona sve više bila grad na gori (usp. Otk 21,10), arka spasenja koja plovi valovima povijesti, svjetionik koji osvjetljava noći svijeta. I to ne

toliko zahvaljujući veličanstvu njezinih ustanova ili veličini građevina – poput ove u kojoj se nalazimo – nego kroz svetost njezinih članova, onog „naroda kojega je Bog stekao da naviješta čudesna djela Njegova, koji vas je iz tame pozvao u svoje divno svjetlo“ (1 Pt 2,9).

Međutim, prije razgovora u kojem Petar ispovijeda svoju vjeru, postoji i drugo pitanje: „Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji?“ (Mt 16,13). To nije nevažno pitanje, naprotiv, ono se odnosi na važan aspekt našeg poslanja: stvarnost u kojoj živimo, sa svim njezinim ograničenjima i mogućnostima, njezinim pitanjima i uvjerenjima.

„Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji?“ (Mt 16,13). Razmatrajući ovu scenu, mogli bismo zamijetiti dva moguća odgovora na to pitanje, koja ujedno prikazuju dva različita stava.

Prvo, tu je odgovor svijeta. Matej naglašava da se razgovor između Isusa i učenika o njegovu identitetu odvija u prelijepom gradu Cezareji Filipovoj, punoj raskošnih palača, smještenoj u čudesnom prirodnom krajoliku podno Hermona, ali i mjestu moći, izdaja i nevjernosti. Ta slika govori o svijetu koji Isusa smatra potpuno nevažnim, eventualno zanimljivom osobom koja svojim neobičnim govorom i djelima izaziva čuđenje. No, kad Njegova prisutnost postane neugodna zbog poziva na poštenje i moralne zahtjeve koje postavlja, taj „svijet“ ga neće oklijevati odbaciti i ukloniti.

Zatim dolazi drugi mogući odgovor na Isusovo pitanje: onaj običnih ljudi. Za njih Nazarećanin nije „varalica“: on je pravedan čovjek, hrabar, govori dobro i izriče istinu, poput velikih proroka u povijesti Izraela. Zato ga slijede, barem dok to

ne nosi prevelike rizike i neugodnosti. Ali ga vide samo kao čovjeka, pa ga u trenutku opasnosti, tijekom Muke, i oni napuštaju i odlaze razočarani.

Zapanjuje koliko su ta dva stava aktualna. Oni odražavaju misli koje bismo lako mogli čuti i danas – možda u drukčijem jeziku, ali u suštini iste – iz usta mnogih ljudi našega vremena.

I danas nije rijetkost da se kršćanska vjera smatra nečim apsurdnim, nečim za slabe i neinteligentne ljude; u okruženjima gdje se prednost daje sigurnostima poput tehnologije, novca, uspjeha, moći, užitka.

To su sredine u kojima nije lako svjedočiti i naviještati Evanđelje i u kojima se vjernike ismijava, progoni, prezire ili, u najboljem slučaju, tolerira i sažalijeva. No upravo zato su to mjesta gdje je misija hitna, jer nedostatak vjere često vodi u drame

poput gubitka smisla života,
zaborava milosrđa, kršenja ljudskog
dostojanstva u njegovim
najdramatičnijim oblicima, krize
obitelji i brojnih drugih rana koje
duboko pogađaju naše društvo.

Ni danas ne nedostaje sredina u
kojima se Isusa, iako se cijeni kao
čovjeka, svodi na nekakvog
karizmatičnog vođu ili nadčovjeka – i
to ne samo među nevjernicima, već i
među mnogima krštenima, koji na taj
način praktično žive u ateizmu.

To je svijet koji nam je povjeren, u
kojemu smo, kako nas je mnogo puta
učio papa Franjo, pozvani svjedočiti
radosnu vjeru u Isusa Spasitelja.
Stoga je i za nas ključno ponoviti: „Ti
si Krist, Sin Boga živoga“ (Mt 16,16).

Ključno je to prije svega činiti u
vlastitom osobnom odnosu s Njim,
kroz svakodnevno obraćanje. A
zatim i kao Crkva, živeći zajedno
svoju pripadnost Gospodinu i

donoseći svima Radosnu vijest (usp. Drugi vatikanski sabor, *Lumen gentium*, 1).

To prije svega kažem sebi, kao nasljedniku Petra, na početku svoga poslanja biskupa Crkve u Rimu, pozvane da predsjeda u ljubavi sveopćoj Crkvi, prema poznatoj izreci svetog Ignacija Antiohijskog (usp. Poslanica Rimljanima, Pozdrav). On, vođen u lancima prema ovome gradu, mjestu svoga skorog mučeništva, pisao je kršćanima u Rimu:

„Tada ću biti istinski učenik Isusa Krista, kad svijet više ne bude vidio moje tijelo“ (Poslanica Rimljanima, IV, 1). Mislio je na to da će ga zvijeri proždrijeti u areni – i tako je i bilo – no njegove riječi općenitije upućuju na neizbježnu obvezu svakoga tko u Crkvi vrši službu autoriteta: nestati da bi ostao Krist, umanjiti se kako bi On bio poznat i proslavljen (usp. Iv

3,30), dati se do kraja kako nikome ne bi nedostajala prilika da Ga upozna i zavoli.

Bog mi dao tu milost, danas i zauvijek, uz pomoć preblage zagovorne molitve Marije, Majke Crkve.

Sikstinska kapela, petak, 9. svibnja 2025.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prva-
propovijed-lava-xiv-pozvani-smo-
svjedociti-radosnu-vjeru-u-isusa-
spasitelja/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prva-propovijed-lava-xiv-pozvani-smo-svjedociti-radosnu-vjeru-u-isusa-spasitelja/) (6.08.2025.)